

Προσκύνημα στην κατεχόμενη Αμμόχωστο

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Με βαριά καρδιά την περασμένη Τρίτη 20 Αυγούστου πήγαμε πάλι προσκυνητές στην κατεχόμενη γη μας.

Στο βόρειοκομμάτι της Κύπρου, που, από το 1974 και τη βάρβαρη εισβολή των Τούρκων στο νησί, στενάζει σκλαβωμένο κι αναμένει καρτερικά. Επισκεφθήκαμε όλα σχεδόν τα άγια χώματά μας τα πρώτα χρόνια μετά το 2003, που το καθεστώς των Τουρκοκυπρίων μας επέτρεψε να το κάνουμε. Συνδεθήκαμε με το παρελθόν μας εμείς, τα γνώρισαν και τα προσκύνησαν για πρώτη φορά τα παιδιά μας. Ήταν όμως τόσοσ ο πόνος στην ψυχή μας κάθε που πηγαίναμε, που αποφασίσαμε πως δεν θα γινόταν ξανά αυτό παρά μόνο αν υπήρχε λόγος σοβαρός. Αφορμή για την τωρινή επίσκεψή μας, ο θάνατος του πατέρα μου τον Μάρτιο. Έφυγε κι αυτός, όπως λίγα χρόνια πριν κι ο παπούς κι η γιαγιά, στην προσφυγιά, με τον καημό της επιστροφής. Ήθελα να πάρω λίγο χώμα από τα μέρη μας κι ευλαβικά να το αποθέσω στον τάφο του. Να νιώσει τη ζέστη από την άμμο της παραλίας της Αμμοχώστου μας και να ανακουφιστεί στην ασφάλειά της..

Προσκύνησα ξανά στον τάφο του Αποστόλου Βαρνάβα, του ιδρυτή της Εκκλησίας της Κύπρου - αγαπημένος προορισμός από παλιά. Πλάι στη νότια είσοδο του Ναού η μεγάλη τοιχογραφία με την ιστορία της Μονής, αλλά κι ολόκληρης της Εκκλησίας μας. Από μικρή γοητευόμουν που τη διάβαζα σαν έμπαινα στο μοναστήρι: το όνειρο του Αρχιεπισκόπου Ανθεμίου, η εύρεση του λειψάνου του Αποστόλου, το ταξίδι στην Κωνσταντινούπολη και τα δώρα του αυτοκράτορα Ζήνωνα, η επικύρωση του αυτοκέφαλου. Το τελευταίο κομμάτι του τοίχου,

μισογκρεμισμένο πια από τη φθορά του χρόνου. Αναρωτιέμαι αν θα υπάρχει εκεί πια ιστορημένο το παρελθόν μας μέχρι την επόμενη φορά που θα βρω το κουράγιο να ξαναπάω..

Πιο πέρα η Έγκωμη, η μεγαλύτερη πόλη των Μυκηναίων, που έφτασαν έμποροι στο νησί αρχικά, αλλά ρίζωσαν σε αυτό και το έκαμαν ελληνικό πριν από 3500 χρόνια. Φανταζόμουν πάντα τα ελληνικά καράβια να σχίζουν περήφανα το Αιγαίο και τη Μεσόγειο, και να ενώνουν αδιάλειπτα όλες τις πατρίδες, συγχρονικά και διαχρονικά. Και πίσω από τη μεγάλο βασίλειο, ο κάμπος της Μεσαορίας. Έδειξα στα παιδιά μου τον απέραντο σιτοβολώνα, που, με το λιοπύρι του και με τον κόπο του γεωργού, τροφοδοτούσε όλο το νησί με τα αγαθά του..

Περπάτησα στη Σαλαμίνα του Τεύκρου και θαύμασα άλλη μια φορά την επιλογή του. Η ομορφότερη παραλία του νησιού μάγεψε τον ήρωα της Τροίας κι αποφάσισε να κτίσει εδώ τη νέα του πατρίδα. Κάθισα στις κερκίδες του αρχαίου θεάτρου, όπου μικρή με τους γονείς μου είδα την πρώτη παράσταση αρχαίου δράματος. Στάθηκα στη μέση της ορχήστρας κι ήθελα να ψάλλω τον θρήνο της Κύπρου, να ακουστεί η απώλεια και το άδικο στους όπου γης ανθρώπους. Περπάτησα στο γυμνάσιο, δίπλα στους κίονες και στα αγάλματα. Άκουσα τον βασιλιά Ευαγόρα να αγωνιά για τον κίνδυνο των Περσών, που πάλεψαν να αφελληνίσουν το νησί, και να προσκαλεί τους Αθηναίους ρήτορες και δασκάλους να έρθουν και να το υπερασπιστούν μαζί του..

Μας άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της γιαγιάς μου στο Κάτω Βαρώσι η Τουρκάλα έποικος που μένει μέσα, με δυο μωρά στην αγκαλιά. Πώς να πείσεις τώρα τούτα τα μωρά ότι το σπίτι αυτό δεν είναι δικό τους; Ότι μέσα έμενε η γιαγιά σου, ο πατέρας και οι θείοι σου; Ότι στον τοίχο του υπνοδωματίου κρεμόταν το εικόνισμα της Παναγίας κι άναβε μέρα νύχτα το καντήλι; Κι ότι στο υπόγειο του σπιτιού αυτού περάσαμε την τελευταία νύχτα της εισβολής των Τούρκων, στοιβαγμένοι σαν ζώα μες στον στάβλο, κυνηγημένοι από τις βόμβες των αεροπλάνων που έσκαγαν συνεχώς πάνω από τα κεφάλια μας; Μόνο η παλιά ντουλάπα στο υπνοδωμάτιο πρόδιδε την παρουσία ανθρώπων μιας άλλης εποχής, που φάνταζε τόσο μακρινή. Ξενάγησα την ξαδέλφη μου στο σπίτι που γεννήθηκε, που το άφησε μόλις 3 χρονών το 1974 και δεν το θυμότανε καθόλου..

Γυρίσαμε όλη την παλιά Αμμόχωστο με το αυτοκίνητο. Η πόλη εντός των τειχών, με τις αμέτρητες εκκλησίες - 365 μας έλεγε ο πατέρας μου, μια για κάθε μέρα του χρόνου - παραμένει ακόμα επιβλητική. Ο Ναός του Αγίου Νικολάου δεσπόζει στην πλατεία, σήμα κατατεθέν άλλων κατακτητών. Φράγκοι, Ενετοί, Άγγλοι πέρασαν και σημάδεψαν τον τόπο. Αφήσαμε πίσω μας την πύλη του Οθέλλου, που την τραγούδησε ο Σαίξπηρ στην ομώνυμη τραγωδία, περάσαμε από το λιμάνι - το

μεγαλύτερο της Κύπρου πριν την εισβολή - και κατεβήκαμε στη θάλασσα..

Τρέξαμε στην αγαπημένη παραλία με τη χρυσή αμμουδιά. Απέναντί μας τα ερημωμένα ξενοδοχεία της γειτονιάς μας. Το Salamis Tower, μισογκρεμισμένο από τους βομβαρδισμούς τις φρικτές μέρες του πολέμου, που άφησαν ανεξίτηλα τα σημάδια τους στην παιδική ψυχή μου. Το Florida, όπου έκαναν τη γαμήλια δεξίωση οι γονείς μου, και πίσω η εκκλησία της Αγίας Τριάδας, όπου έγινε το μυστήριο του γάμου τους, πριν 50 ακριβώς χρόνια. Πέταξα τα ρούχα μου και βούτηξα στα μαγευτικά νερά - εκεί που κολυμπούσα κάθε μέρα μικρή! Βάλσαμο λυτρωτικό, κάθαρση στο κορμί και στην ψυχή μου η αλμύρα τους. Δεν μου έκανε καρδιά να βγω από μέσα, να διακόψω το όνειρο. Κι ενώ ήθελα να φύγουμε από τα κατεχόμενα πριν μας βρει η νύχτα, καθηλώθηκα για ώρες στη θάλασσα και στη θέα της αφημένης στον χρόνο πόλης..

Πέρασε ξανά η ζωή μου όλη σαν ταινία από μπροστά μου. Αναρωτήθηκα αν είναι δικές μου οι αναμνήσεις, ή αν είναι κάποιου άλλου. Έκλαψα - πιο λίγο από άλλες φορές. Όχι γιατί πέρασαν κάποια χρόνια από την προηγούμενη επίσκεψη και ίσως να σκεφτεί κανείς ότι ατόνισαν τα βιώματα και ξεθώριασαν τα συναισθήματά μου. Κάθε άλλο, όλο και πιο πολύ βαθαίνει μέρα με τη μέρα μέσα μου «ο κόσμος» μου. Ένας κόσμος ολόκληρος, κλεισμένος εκεί, στα συρματοπλέγματα της ρημαγμένης πολιτείας. Ηρέμησα όμως, γιατί για πρώτη φορά συνειδητοποίησα ότι οι αναμνήσεις μου αυτές είναι αδιαχώριστες από μένα και δεν υπάρχει κίνδυνος να σβηστούν ποτέ όσο εγώ αναπνέω. Διότι απλούστατα, δεν είναι μόνο μέσα στην ψυχή μου, αλλά κάτι πολύ πιο ουσιαστικό. Είναι η ίδια η ψυχή μου, οι πρώτες μου εικόνες, αυτές που σηματοδοτούν την καρδιά και τη ζωή του καθενός. Ευχαρίστησα τον Θεό όταν αντιλήφθηκα πόσο ενωμένη κι αλληλένδετη είμαι με τη γη και με το παρελθόν μου και πόσο όλη η τωρινή πορεία μου στηρίζεται πάνω σε αυτά..

Μόνο το σπίτι μας δεν επισκεφθήκαμε. Δεν επιτρέπεται. Η γειτονιά μας είναι μέσα στα συρματοπλέγματα, στην ακατοίκητη, την «περιφραγμένη πόλη». Την «πόλη φάντασμα». Κάθε νύχτα σχεδόν, εδώ και 39 χρόνια, βλέπω το σπίτι στο όνειρό μου. Άλλοτε ζωντανό, στολισμένο, καθαρό, με καταπράσινο τον κήπο κι ανθισμένα τα λουλούδια του παππού, με γέλια και φωνές. Κι άλλοτε βρώμικο, εγκαταλελειμμένο, βουβό, αφημένο όπως όλα στη φθορά του χρόνου, βορά στη λαίλαπα των αλλοθρήσκων. Έδειξα στην κόρη μου από μακριά τη διπλανή μας πολυκατοικία και της είπα να το φανταστεί. Να νιώσει τη μυρωδιά και την ενέργειά του, να αντλήσει θάρρος και χαρά..

Αφήσαμε συντετριμμένοι αργά το βράδυ τη γενέθλιο γη. Με ένα σακούλι γεμάτο χώμα απ' όλα τα μέρη μας - Απόστολος Βαρνάβας, Σαλαμίνα, Αμμόχωστος. Μόνο

την επομένη συνειδητοποίησα πού είχα πάει και τι είχα κάνει τη μέρα εκείνη. Ευχαρίστησα και πάλι τον Θεό για την επανασύνδεση με τον εαυτό μου, και για την ισορροπία και γαλήνη που, παρά τον πόνο, επανήλθαν μέσα μου. Εις πείσμα των κατακτητών κι όλων των ανθελλήνων, νιώθω αισιόδοξη!

Δανάη Γεωργιάδου, Φιλολόγος (Λευκωσία)

Πηγή:synodoiporia.blogspot.it